

Я іду по шляху незнакомому,
Перегортаю вічності сторінки.
Бо і сам не відомий нікому ч,
Бо не чекаю й сам я на свідки.

Я — нічий. Я — ніхто. Мене не знає історія.
Мій девіз — несталість і несподіваність.
Хочете? Я заримую зараз: *істерія*.
Я остроїв поезію в стрій,
ні разу не надіваний.

[З книги «Поро мертвопетлює»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .